nora iuga

spitalul manechinelor

casa de pariuri literare

Nora Iuga
Spitalul manechinelor

Spitalul manechinelor de Nora Iuga
seria Poezie | colecţia Reeditări

www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro
tel.: 0741.587259; 0726.407349

editor: Cristian Cosma (un cristian)
producţie: Victor Jalbă-Şoimaru

ISBN: 978-606-92543-2-5

elefant.ro

Nora Iuga, poetă, prozatoare şi traducătoare, este membră a Uniunii Scriitorilor din România.

Volume publicate: *Vina nu e a mea* (Editura Pentru Literatură, 1968); *Captivitatea cercului* (Editura Cartea Românească, 1970); *Scrisori neexpediate* (Editura Cartea Românească, 1978); *Opinii despre durere* (Editura Cartea Românească, 1980, Premiul Uniunii Scriitorilor din România); *Inima ca un pumn de boxeur* (Editura Cartea Românească, 1982); *Piaţa Cerului* (Editura Cartea Românească, 1986); *Cîntece* (Editura Cartea Românească, 1989); *Săpunul lui Leopold Bloom* (ediţia I, Editura Cartea Românească, 1993; ediţia a II-a, Editura Polirom, 2007; Premiul Uniunii Scriitorilor din România); *Dactilografa de noapte* (ediţia I, Editura

Cartea Românească, 1996; ediţia a II-a, Casa de pariuri literare, 2010); *Spitalul manechinelor* (ediţia I, Editura Universal Dalsi, 1998; ediţia a II-a, Casa de pariuri literare, 2010); *Capricii periculoase* (Editura Vinea, 1998); *Inima ca un pumn de boxeur* (Antologie – Ediţii definitive, Editura Vinea, 2000); *Sexagenara şi tânărul* (ediţia I, Editura Albatros, 2000; ediţia a II-a, Polirom, 2004; Premiul Uniunii Scriitorilor din România); *Fasanenstraße 23 – O vară la Berlin* (Editura

Vinea, 2001); *Autobuzul cu cocoşaţi* (ediţia I, Editura Vinea, 2001; ediţia a II-a, Editura Charmides, 2010); *Lebăda cu două intrări* (Editura Vinea, 2003); *Fetiţa cu o mie de riduri* (Editura Cartea Românească, 2005; Premiul revistei *Cuvântul*); *Hai să furăm pepeni* (Editura Polirom, 2009). În 2007, a primit Premiul Friedrich-Gundolf, oferit de Deutsche Akademie für Sprache und Dichtung,

o recompensă care se acordă tuturor celor care contribuie la răspîndirea culturii germane în lume. În perioada 15 mai 2009–15 mai 2010, a beneficiat de cea mai importantă bursă oferită de statul german unui scriitor străin: Deutscher Akademischer Austausch Dienst (DAAD).

A tradus din August Strindberg, E.T.A. Hoffman, Friedrich Nietzsche, Knut Hamsun, Barbara Bronnen, Elfriede Jelinek, Herta Müller, Ernst Jünger, Oskar Pastior, Günter Grass, Aglaja Veteranyi.

Femeia şi detectivul

femeia proba o pălărie cu boruri mari de fetru neagră oglindindu-se în lentilele ochelarilor de soare ale detectivului. ea nu ştia că el e detectivul. el nu ştia că ea e femeia. aşa începuse şotronul acela lung format din căsuţe inelare ca o coleopteră adormită pe un trotuar oarecare. faţa femeii lua forme diferite în fiecare cerc. de la faţa bucălată a clotildei pînă la obrazul supt şi gălbejit al ignaţiei. numai pălăria rămînea aceeaşi cu marginea căzută pe ochi ca un acoperiş aplecat de prea multă umezeală. ochelarii aveau un verde cafeniu de pajişte arsă. zburau fluturi pe chipul femeii şi atunci ea devenea un peisaj luminos de vară tîrzie. nu erau ani. nimeni nu are ani – cine poate arăta cu degetul aceste ciudate obiecte? cine poate jura: sînt în posesia a patruzeci de ani frumoşi sau grei sau rotunzi sau albaştri sau veritabili. nu nu nu! anii nu sînt ceva ce poate fi avut sau pierdut. atunci de ce detectivul stătea acolo ca o vitrină în care femeia nu se vedea decît pe sine iar pe ea nu o vedea nimeni nici măcar un anunţ care să-i aducă delicateţea unei motivaţii; închis pentru inventar. trec berze peste berze. tinereţea este o regină detronată, detectivul era răbdător femeia nerăbdătoare.

— E bine? întreba.

— Ce a fost ieri? întreba.

— Nu-mi acoperă ochii? întreba.

— Cît e ceasul? întreba.

— Cu părul strîns sau liber? întreba.

— Oare o să plouă? întreba.

— Mă întinereşte? întreba.

— În cît sîntem astăzi? întreba.

— Mă găseşti frumoasă? întreba.

— Cînd aduc smochine? întreba.

— Poate cu voaletă? întreba.

— Ce-a făcut Rapidul? întreba.

o fetiţă blondă şi un băiat brunet. piatra cade în primul cerc al şotronului. picioare în sandale; picioare cu şosete sărind. piatra cade corect fără abateri exact unde trebuie să cadă. cîştigă fetiţa. cîştigă băiatul. piatra cade pe-o latură. cioburi verzi cioburi cafenii vitrina spartă. detectivul vede femeia. femeia vede detectivul. mă scuzaţi spune. mă scuzaţi spune. ea o ia spre parc. el spre staţia de

taximetre. băiatul ridică pălăria din ultimul cerc al şotronului şi-o pune pe cap spune OK şi începe să fluiere.

punct

merg
un şir de reflectoare deasupra
un şir de reflectoare dedesubt
o perfectă dantură

madona cu două feţe

în fiecare dimineaţă arătarea bătrînă şi grasă în pufoaica roşie, cu cizme de cauciuc în picioare şi bascul albastru mîncat de molii pe cap, vine de la piaţă cu două sacoşe în mîini şi fără umbrelă sub ploaia de noiembrie. în fiecare dimineaţă arătarea bătrînă şi grasă în pufoaica roşie, cu cizme de cauciuc în picioare şi bascul albastru mîncat de molii pe cap, se priveşte în oglinda crăpată a liftului pe care se prelinge un scuipat şi-şi face cruce. în fiecare dimineaţă arătarea bătrînă şi grasă în pufoaica roşie, cu cizme de cauciuc în

picioare şi bascul albastru mîncat de molii pe cap, adună după ea cîinii cartierului care vin să-i miroasă picioarele nu se ştie de ce.

cînd tai un copac se cutremură altarul
din clipă în clipă se micşorează distanţa
dintre urmărit şi urmăritor
degete precaute mîini care adulmecă
linia orizontului le amestecă ochii
fugi din oglindă e prea mult
umor pîngărit în trăsăturile acestei bătrîne
„a face parte din peisaj
a nu mai vedea nimic
decît culoarea lui
prelingîndu-se peste somnul tău“
o comportare ca oricare alta
între umilinţă şi o transfuzie de sînge albastru
pe vremuri traducea Calea regală
îşi striga cîinii
cu numele amanţilor
era un fel şi ăsta
de a te descălţa de o gheată prea strîmtă
văd urme de mîini şi de tălpi
roase pe stative de acizii unor ploi incontinente
văd aceste tipare ale materiei
dacă scap voi arunca afară din mine
cristalul cu care măresc nerăbdarea vînătorului
travestiurile ascunzătorile după coloane
au o anumită savoare
de parcă te-ai culca în patul altcuiva

şi iată mă gîndesc un vin roşu
vărsat pe tunica albă a ofiţerului ţarist
îi pune evidenţa pe piept
în locul decoraţiei
dar cine-şi face griji pentru hoitul cîinelui
cine-şi ţine urina în faţa fatalităţii
cine încearcă să fie amabil
cînd octagenara trece calea ferată
ca un jet de vitriol
şi iată-ne mai puţin vorbăreţi
mai puţin previzibili
mai puţin curioşi

în fiecare marţi la ora zece seara bătrîna doamnă corpolentă în mantoul negru, cu pantofii escarpen în picioare şi toca de velur pe cap, merge la cafeneaua literară cu eşarfa fluturîndu-i în vîntul de noiembrie. în fiecare marţi la ora zece seara bătrîna doamnă corpolentă în mantoul negru, cu pantofii escarpen în picioare şi toca de velur pe cap, se priveşte în oglinda crăpată a liftului pe care se prelinge un scuipat şi-şi trimite un pupic din vîrful arătătorului. în fiecare marţi la ora zece seara bătrîna doamnă corpolentă în mantoul negru, cu pantofii escarpen în picioare şi toca de velur pe cap, întinde mîini tremurătoare pe care i le sărută cu smerenie distinşii scriitori.

să exişti pe două maluri deodată
sau cum spune un prieten poet
să respiri în două văzduhuri deodată
să ai un sînge secret o moştenire catastrofală
un viitor asimetric
morcov păstrîrnac castraveţi
alături de manechinele müncheneze
ale Sylviei Plath
e ca un plagiat
care taie poemul în două
ca o cărare între un păr negru şi un păr blond
am putea să ne dăm mîna
să bîrfim împreună
să fim materne şi milostive
dar profilurile noastre

se desprind unul de altul
asemenea gazelor care-şi crează elementul propriu
cum mă lepăd eu de casa mea
cum mă ruşinez de creierul
demodat şi inconfortabil ca o broască rîioasă
de două ori pe zi
mă duc şi vin
îmi schimb tablourile
să nu se vadă
ce ascunde o idolatrie
de fapt escaladez zidul morţii
acest mic ochi negru
care mă urmăreşte blînd
nici o zi nu mă lasă
în pieliţa mea adevărată
— perfecţiunea-i cumplită,
se scuza ea divina –
mă aflu într-o ceremonie continuă
mă umilesc întrebînd
ca-ntr-un irezistibil joc de ştefetă
nici o toleranţă
pentru lăcomia asta de aparenţe
şi-n dosul ceţurilor
sîngele

în fiecare dimineaţă pisica neagră cu ochi galbeni coboară majestuos cele cinci trepte de la intrarea blocului M36, de lîngă betonieră, o face la stînga printre vrejurile de dovleci şi rugii de mure sălbatice, traversează aleea şi

se opreşte la movila de nisip de lîngă garajele neterminate. scurmă cu labele nisipul, se aşază opintindu-se bine, îşi înalţă coada ca un steag, se pîrţîie

de cîteva ori, rămîne o clipă neclintită cu ochii închişi într-o stare de beatitudine, apoi dă din nou repede, repede nisipul cu labele pînă-şi acoperă urma cu totul.

punct

de-atîtea blocuri
nu mai văd orizontul
lumea se-nalţă
cerul coboară
cine va ieşi învingător

poem de octombrie

venea pe străzi ocolite
venea încet subversiv mai ţin minte rochia
şi geanta ei roz
ca o fondantă uriaşă
sînt iremediabil îndrăgostită de mine
mirosul mănuşilor şi al ciorapilor de damă
seara printre clasoare şi monezi vechi
umbra aceea subţiratecă
magnetismul ei inefabil
octombrie tolănit pe frunze
octombrie cu albine pe geamuri
ea pasărea îşi trimite de dincolo
inelul de care încă m-agăţ
o bătrînă linge cu limba scămoasă
liniile de cărbune ale uşilor
desenate pe ziduri
pînă dispare orice speranţă
de a ajunge înapoi
în pantofii cu tocuri înalte

mărunte s-au făcut întîmplările doamne
liniştea chipului meu
culcată peste liniştea chipului mamei
o baltă în care nu mai arunci cu pietre
pentru că e gata încreţită
— pînă şi ironia ţi s-a ros la coate
şi băncile sînt ocupate de şcolari –
nu e un anotimp această toamnă
e însuşi patul tău
în care faci amor în gînd
ca într-o ceainărie chinezească
ca într-un autobuz cu cocoşaţi
ucigătoare penitenţă
cuţit înfipt în glanda dulce
unde se distila odinioară
un insidios parfum de tînără femeie

şi-acum
în seara asta cu lumina alterată
scoţi dintr-o ladă vechea rochie de sub liliacul
înflorit
nebuna obscena pufoasa
care-ţi întoarce mîngîierea-n degete
şi-n sînge ţi se varsă eufratul
şi s-a dus în aplauzele mulţimii
ca o capră în tîrg
sau ca un înger neprihănit
mărturisiţi voi cu neîncrederea şi sila voastră
dacă această gulie credulă
mai poate să prindă rădăcini în eden
spuneţi dacă acul prompt al trîntorului
mai poate trezi măceşul din agonia lui

maiestoase trec roţile trăsurilor
împodobite cu ghirlande
adio ruletă rusească
adio rîsete provocatoare
abia te mai zăresc cu cartea-n mînă
sau cu un mic licorn
pe coapsa stîngă
şi iată norii se resfiră
moartea se ameliorează
„ca orice lucru vulnerabil
şi spiritul a tremurat“

perdeaua se clatină

în vaze flori
în paturi copii
perdeaua se clatină
pasărea nu intră în casă
în mine se luminează treptat
ca prin lupă
ochiul meu vede eczema pămîntului
aş vrea un deşert liniştit
o imensă spinare de cal
în muşchiul lui dulce şi brun
să adorm

mănuşa deşirată împrejurul arătătorului

I
şi ce ne mai spui
fată frumoasă
cu păr gri cu ochi gri cu mîini gri
unde ţi-ai pus cuvintele şi carnea
perdelele tale ce fac
la ferestrele fluviilor
şi acele degete rotunde
ca nişte cartofiori risipiţi
pe plaja inundată

II
hai la curse manon
strigau premilitarii la peluze
mîncau agrişe aveau ceasuri extraplate
lăudau şi cîntau
zburai deasupra lor
ca un aeroplan de hîrtie
se pierduse un copil cu păr blond
un buldog mic îl învăţau să muşte
şi el cotcodăcea şi făcea ouă
era o alcătuire
cum numai tu erai în stare să naşti
un creier de fier inventează
punînd botniţe lucrurilor ucigînd dragostea
ştergînd numerele
pe casele mici intrate pînă la jumătate
în pămîntul ridicat de cîrtiţe

III
şi iar te-am uitat
sub voaleta frivolă
plăsmuire cerească la umbra cedrilor
aveai un călcîi roz şi un călcîi galben
două săpunuri camay două emisfere
două butelii de leyda
care-mi mîncau nopţile

pîn-am sărăcit de tot şi m-am făcut zgîrcită
nebuna mea cu păr gri cu ochi gri cu mîini gri
unul după altul s-au întrecut să-mi prezică
balanţa cu jumătăţile ei de împărăţie
toate deşeurile strălucirea stinsă a şpanului
în refectoriul unui trandafir sălbatic
şi te-aş săruta încă şi încă
mănuşă deşirată împrejurul arătătorului
ca o cunună de spini
„cînd zăpada doarme
cînd noaptea îşi cheamă cîinii
înapoi“
la gura rece a vîntului vocile tale
îşi rup lanţurile

IV
văd albe spălătorii cu oglinzi şi
vane de zinc
ei toţi au spălat chipul tău
de pe perne
toţi au guvernat toţi au poruncit
am intrat în mahalalele morţilor
mă gîndesc uneori
cît de puţin ai existat în filmele lor
toate acele limuzine
acele serate acele picnicuri
botinele negre pe pajiştea verde
şi călătorii singuratici
sorbind haşişul din subţioara umezită

V
iată raiul întors pe dos ca un palton
un lapte care se retrage cuminte
sub caimacul lui
prin iaurgerii prin sfioase cafenele literare
poeţii cu pixurile lor acrobatice
frumoasa mea uitata mea
capriciu al culorii
pe faţa brună a pămîntului
luminează-mi trupul subţiat de aşteptare

încă şi încă

aici se vinde

ce importanţă au toamnele
şi sufletul ghemuit sub umbrela de ploaie
ce importanţă au bocancii
cu care ai escaladat everestul
aici se dă pîine
aici se dă lapte
aici se vinde carnea
şi sîngele omului
viaţa este prea comestibilă

în scuarul cu scaune goale

1. cum stai cu bluza şifonată
cu gura strîmbă
ca începutul unei întrebări
cum îţi probezi fericirea
de la doisprezece ani
care nu te mai încape
hăinuţa aceea de marinar cu bumbi aurii
cînd mergeaţi pe dig
şi mama şi tata erau tineri
ce fabuloase averi de celule
s-au cheltuit
şi n-a mai rămas nici o fărîmă
din carnea de-atunci

2. e greu de aflat cînd anume
şi unde
intrăm în locuinţa noastră personală
se spune că nimeni nu moare neîmplinit
dar poate că viaţa nu-i decît parfumul
străinei frumoase care a trecut
sau doar aţîţătorul filat al cărţilor
cînd ultima figură e de altă culoare

3. odinioară cutreierai prăvăliile de frişcă
ale oraşelor suprarealiste
aveai vocaţia imperfectului
a acelui prezent aflat
într-o permanentă vărsare
parcă te văd o fetiţă
cu toate profeţiile închise
în sîmburele de migdală
strîns în palmă
parcă te văd tăind meticulos filele
unui mic tratat despre ratare

4. mă gîndesc la acele aparenţe glorioase
fluturînd stindarde

vorbind în megafoane
şi tu mereu preocupată de reversul paginei
de actul consumat
mereu îndrăgostită de finaluri
— un vapor oprit
în deruta unei rulete –
neputînd crede nici graţia
nici justiţia
nici măruntele galanterii ale musafirilor

5. poate într-o lume celtică imaginată
într-o oră de muzică
în ploaia prudentă a unei dimineţi
micile tale escapade
cu ficţiunea – amanta dulce
pe care trebuie s-o mulţumeşti
pentru că nimic nu te reabilitează
cînd valurile întorc marea în trecutul ei
şi viitorul se face îngust
cît pasajul incert
dintre două rînduri de gene

6. cîştigai uneori poate pierdeai
ca toţi oamenii
dar cîştigul totdeauna în vorbe l-ai cheltuit
pierderea în gînduri ţi-a rămas
ce prost obicei
să te simţi protejată
în refugiul blînd al unei adaptări totale
ca mormanul de cămăşi
într-un şifonier neumblat

7. şi-acum încotro mă îndrept
atît de speriată şi vara şi iarna
vulturii zboară înapoi
îmi scurtez timpul scriind
adică navigînd
adică parcurgînd cuvintele
un voyageur solitaire est le diable
şi disperarea acelei ultime concluzii

că în afară de carnea ta
tot mai absentă
nimic nu e har.

litera lăsată pe masă

cîinele mort pe zăpada murdară
seamănă cu pămîntul
şi tatăl meu seamănă cu pămîntul
carnea care ne face frumoşi
îşi naşte-n celule pămîntul
doar litera lăsată pe masă
e o cochilie goală
un cerc deschis
spre alt cerc

gheata galbenă din casa verde

în zilele de sărbători
se întîmplă mereu
să-ţi apară în faţa patului
gheata galbenă din casa verde
cu numărul 126 lucruri absurde
pe care mîna plictisită şi oarbă
le pipăie n-am nevoie de memorie
sînt atîtea feluri de a-ţi plăsmui
părinţi şi amanţi şi atîtea feluri
de a te juca pe nisip sau pe covor
cu semnalele scurte şi reci
ale oamenilor de pe stradă
îi simţi cum vin în balcoane
de un verde sticlos
ca nişte albine uriaşe
le simţi trompele cufundîndu-se
în creierul tău
mori să-i reţii să le faci patul
să le dai un ceai toate obiectele astea
aruncate în colţ unele peste altele
le-aş recupera după pipăit
mi-aş aminti
de frumoasele zile cînd marea
e un măgar somnoros
acele instantanee şi nopţile
pe care nu le-am mai văzut pe stradă
mes pays plats
vaste întinderi fără relief
cu case de melci
moţăind pe poteci argintii
mi-ar trebui un caiet să mă desenez
fie şi unul de matematică
m-aş înghesui între două triunghiuri isoscele
şi aş aştepta ca muezinul la umbra minaretului
să vină cineva să mă citească
să mă copieze
să mă rezolve

punct

nu aici în locul acesta
nu se trăieşte
papagalul visează cuvinte
rotunde şi albe
ca pilulele
la ore prescrise

totdeauna seara ca un bolero de ravel

I
în spatele plopilor ascunzătorile
grenadierii cu servitoarele vesele
rostogolindu-se prin iarba înaltă
tu aveai un veston albastru
îţi rămăsese mic
poate de aceea mi s-a scurtat visul
m-am învăţat să spun totul scurt
să rezolv o iubire în opt versuri
dar de aici încolo începe muntele
ca o platoşă de gheaţă
de aici încolo vin vînătorile
cu cîini aţîţaţi vine cocoşul de munte
şi ţipă ca o femeie în călduri
nu se mai topeşte nimic
nu te mai ameninţă nici o avalanşă
povesteşte şi-n vremea aceea
cum îţi tăiai tu cuvintele
cu o nepăsare aproape aristocratică
cum îţi scoteai poemele
să fie mai cuviincioase mai adaptabile
îţi frămîntaseşi un copil
era golemul tău
care te asculta
cînd tu umblai prin zaharniţă
el îţi aducea furnicile în casă

II
prefăcută lună octombrie
ultima tîrfă travestită în doamnă
cînd ceaiul se răceşte în ceaşcă
şi jarul ţigării se stinge-n mănuşă
ar trebui să plec la o mamă bolnavă
să mă întîlnesc cu un cal
pe care l-am visat urcînd scările blocului
arunc totul pe geam
îmi pun cămaşa de zale

îmi las viziera pe ochi
ca un gînd în uitarea lui
acolo în colţ unde tramvaiul
coteşte la betonieră
am găsit urma piciorului tău
o potcoavă
care o să-mi poarte noroc
măruntele noastre minciuni
totdeauna seara un bolero de ravel
mă îndepărtez de tine
cu furculiţa de argint în buzunar
întineresc pe zi ce trece
cum se apropie lebăda de cîntec
acolo unde se deschid picioarele femeii
acolo unde păstorul a tăiat un miel
se-ntinde pajiştea unei tăceri
mai mari ca bucuria

III
observi cum îţi fur vorbele
cum îmi mut patul
cînd eram tînără mă îndrăgosteam în mai
acum mă îndrăgostesc în octombrie
soarele meu bostanul meu
doldora de seminţe
— orice ironie e o mărturisire –
seara cînd vin recruţii de la gară
aş spune şi mai multe despre mine
am un bărbat îmbrăcat şi altul dezbrăcat
ruşinea stă între bătrîn şi tînăr
ca un ac de balanţă

tot timpul în drumurile mele
caut un parc
înainte de războiul zăpezilor
sezonul îşi răscoleşte culoarea
mă pipăi şi nu mă găsesc
— cînd nu exist sînt perfectă –
pantofii stau lîngă pat
mănuşile pe noptieră

numai mîna cu care îţi scriu
lipseşte din cameră
dar creierul mi-a devenit flexibil
e un atlet de douăzeci de ani
îmi scot din geantă rujul pudriera
cochetăria îmi atîrnă de gît
ca un bolovan

IV
mi-amintesc de cursele
cu jochei ţarişti
cu rubaştele lor
de satin vişinii
ce femei de zăpadă
le-au îngheţat mîna pe cravaşă
înainte de-a lua startul
mîncam o ciocolată suchard
aveam un ceas un cuc singuratec
pe care-l întorceai
unii îşi vînd nasturii
cum ar juca la ruletă
şi de sub palton numai icnete numai subţiori
asudate
ritmul sexului
nu se mai opreşte
cum trece liftul de toate etajele
şi ajunge mai sus de cumulus de nimbus
şi de toate acoperişurile lumii
mi-am regăsit energia
nu mi-e frică de cîini
nu mi-e frică de maimuţele mici
şi iscoditoare
veselă mi-mpart timpul
între buzunarele hainei negre de piele
marsupii moarte jupuite
dacă harapul ăla mic
ar veni la mine
să mă arate cu degetul
i-aş putea zice că şaizeci de ani
sînt un fluviu de sînge

care se varsă în mare
înroşind-o

V

nu există mai jignitoare briză în aer
şi mai mare cruzime în muzică
mă duc la minaret
mă spăl pe picioare
am luat pe tălpi
urmele animalelor şi le-am folosit
acum pe butucul de jertfă
e un poet
poate scrie un poem
despre milă şi despre ruşine
poate că noaptea primeşte solii
din alte caverne
sînt un patruped
care şi-a pierdut instinctul
te-am tot aşteptat
credeam că vii
cum confunzi uneori
un tramvai care se depărtează
cu unul care se apropie

VI

pînă unde se întinde
hîrtia
pe care scriu
stau s-o veghez ca pe un mort
şi noaptea se face mai vie
adună femei colorate
şi bărbaţi cu degete lungi
iubirea asta continuă
ca un dans
la care privesc
fără să particip
şi-n spatele plopilor
ochiul sticlos şi albastru
urmărind furnicile

punct

un măr
un cuţit
mîna mea corupe materia
mîna mea e şarpele
acestui paradis

parcul cu platani

din nou noaptea ca-n adolescenţă
prin bucătării poemele mele bezmetice
tu care ştiai atît de bine
să citeşti stările
să le legi de cauzalităţi nevăzute
tu care aveai un voal negru
acopereai cu el veioza
cînd voiai să-ţi găseşti
pivniţa trupului
acolo pe geam în colţul din stînga
fluturele cu cap de mort
şi tu cu amorurile tale
mototolindu-ţi cearşafurile
în gîndul unei femei imaginare
tu alergînd pe sub felinarele roşii
cînd sperma, cînd ploaia, cînd liniştea
îşi disputau spaţiul dintre două rugăciuni
poţi să faci ce vrei
eu tot te aduc fără să ştii
în această hîrtie neruşinată
fiecare poem e un viol
fiecare ficţiune e refugiul unui masochist
de unde nevoia asta
de inteligenţă a sexului
de unde atîtea curbe insinuante
în sîngele ciclic al trandafirului
mă gîndesc la bărbatul răstignit
pe crucea unei femei
mă gîndesc la aerul roşu
din nara unei vite înjunghiate
mi-amîn pe mîine descrierea
parcului cu platani

*
*   *

cuvintele mele şi cuvintele tale
se iubeau ca amanţii
seara pe cheiuri
şi afară e o primăvară
seducătoare ca un cimitir
te depărtezi pînă ajungi un punct
la capătul unei alei obscene
în parcul cu platani
statuia comandorului
vina lui tragică de a se urni
din cizmele-i de piatră
femeia care ieşise ieri noapte din mine
stătea în spatele geamului
aripile fluturelui se mişcau
sub mîna ei transparentă
acum va începe o nouă etapă a poemului
o nouă staţie din calvarul
unei dulci insecte
de cînd ai plecat
mi-am înfipt bolduri cu gămălii colorate
în cele mai tainice cute ale trupului
în carnea mea se întîmplă mici avarii
coboară berzele în cuiburi mari şi negre
vedeam un ou într-o plutire lentă
şi mă rugam să cadă întreg în iarbă
acum cînd ai plecat de tot
am libertatea unui asasin
nici nu ştiam că amintirea
are un sînge
atît de bun la gust
ca o femeie
în parcuri îţi e milă să fumezi
în parcuri intră seara
cu pînze gri pe ochi
frumoasele cuvinte îndrăgostite
îmi vin în sus pe gît
ca voma unui înger

şi mă-ntîlnesc cu umbra
ea are părul lung
şi ţine în mînă o carte
sînt cai pe lumea asta
făcuţi să tragă dricuri
eu mă aşez pe-o piatră
şi număr să te uit

un singur oraş o singură casă

sînt zile şi nopţi
într-un oraş cu o singură casă
într-un birou cu oameni de-aceeaşi culoare
spunînd da la deschiderea uşii
spunînd da la închiderea ei
spunînd da pentru că nici un cuvînt
nu te poate ascunde mai bine
nu te poate şterge mai bine
de pe harta peste care unul singur
trece cu degetul

din cînd în cînd era marţi

cum poţi să mai exişti
cînd ţi se taie raiul în două
şi malurile lui stau faţă-n faţă
ca nişte armate duşmane
vreau să scriu acum
cît creierul sîngerează
pixul acesta este egalul lui dumnezeu
nu vreau să aştept să se aşeze drojdia
nu vreau să aştept să mă ridic deasupra
să ating distanţa regulamentară
de unde se văd mai clar
dezastrul şi rămăşiţele lui
iată sînt o cutie nenorocită de carton
din care s-au scos pantofii
şi i s-a pus capacul la loc
vine de undeva un necunoscut
vrea să-mi vîndă cuţitele la preţ redus
eu îmi pipăi carotida şi simt
o irezistibilă atracţie
o fată chiar o fată era
arătarea aceea albă
o ectoplasmă care vorbea la telefon
pe urmă izbitura zilei în faţă
cînd telefonul dispărea
cu numere cu tot
şi s-ascundea într-o pădure
printre ciupercile roşii
ca nişte semnale de alarmă
mi s-a sfîşiat realitatea
de sub ea iese o faţă de cal
care aleargă singur şi fără jocheu
continuîndu-şi cursa pînă la capăt
să fii conştiincios
să-ţi neglijezi pînă şi durerea
ca să-ţi îndeplineşti obligaţiile
din cînd în cînd era marţi
din cînd în cînd era miercuri

atunci se ridica mercurul în termometru
aş fi vrut să fac o perversitate
să-mi deşert cuvintele în urechea unui bărbat
pînă la orgasm
dar tot ce fusese posibil
e acum o mare pată arsă
rămasă pe faţa de pernă
după ce ai adormit cu ţigara aprinsă
dacă rămîn singură
ca pisica aceea care-şi pierde sîngele
printre copaci nevăzută de nimeni
am avantajul unei umilinţe distinse
un geam spart pe care cineva
a lipit un pergament
iată fumez fumez ca o nebună
mi-am regăsit riscurile
sînt mai tînără decît o nuia de salcie
în duminica floriilor
văd adevărul văd vaza de sticlă
în care apa a secat
ar trebui să-mi fardez
pleoapele obrajii
o pungă încreţită pe fundul căreia
au rămas dîre de boia
ar trebui să mă întîlnesc
cu nişte domni bătrîni
să-mi trec setea
prin vara lor secetoasă
vin umbrele ca nişte cămăşi străine de noapte
vin umbrele ca nişte trenuri negre
în dreapta şi-n stînga terasamentului
morţi tineri nepăsarea lor pură
ştergînd orice promisiune
acum cînd nu mai există alternativă
cînd inelul şi-a pierdut piatra
nu mai apelez la nici o carte de poezie
nu mă mai tentează nici măcar
furtul unui vers
asta-i trufia mea
cu ea mă acopăr

sînt stîlpul de beton
ţeapăn şi rece
prin care trece curentul
fără să-l atingă

în verdele neliniştit al oraşului

un trup plin cu păsări
un tramvai cîntător
rostogolirea
în verdele neliniştit al oraşului
dimineaţa cînd luna e rece
şi iscoditoare
istoria sculelor noastre
istoria mîinilor care fac bani
istoria acestor pantofi
care desenează lumea
pe obrazul pămîntului
aer paharul cu doctorie
cerneala care-mi hrăneşte mortul

o simplă impresie a pielii

mortul meu drag înveseleşte-mă
sînt un căţel speriat
tras dintr-un vis în alt vis
unde plouă şi ninge
şi nimeni nu mai vrea să se joace
cu mine
mă uit la televizor la filme
în care oamenii dansează
fac dragoste oamenii se-mbată atîtea lucruri pe care eu
nu mai pot să le fac
mă refugiez în creier
în alcovul ereziilor mele
unde e cald şi bine
dar uite că şi creierul
se repetă devine plicticos
ca o simplă impresie a pielii
în după amiaza măruntă simt
mîncărimea civilizaţiei
un ultim şi irepetabil orgasm al mileniului
toţi bolnavii frumoşi ai europei
cu drogurile lor cu HIV-ul lor
cu aiurioarele lor eşarfe orange
„şi întreg viitorul deja înăuntru în ei!"
cum spunea don Alvaro la vremea lui
într-o altă poveste
dinţatele roţi ale progresului
mă taie felie cu felie
dar atît de aproape văd încă valchiriile
şi cîmpiile elisee şi edenul
cu gropile lui parfumate
ieri în iarba înaltă cum
intrai tu în mine şi toate zgomotele
se opreau la marginea pădurii
ah, poezie terapie de şoc
cînd nu mai ajută nimic
decît gluga trasă pe ochi
cînd din cupoanele de organdi înflorat

îşi scoate capul un şobolan cu ochi albaştri
şi totul se întîmplă în afara mea
într-un imens magazin cu raioanele închise
şi totul explodează la ora cinci
cînd începe serialul la televizor
adică începe viaţa adică îţi vin musafirii
începe iubirea perversă masturbarea
cu întîmplările celorlalţi
contemplarea vapoarelor în portul Le Havre
şansoneta pe care o cînta o femeie necunoscută
lumea spărgîndu-se în cristale roşii
şi creierul speriat şi singur în încordarea lui
ca pumnul mic al unui cecen răzvrătit